

ANDRÁS ENDRE

TERCINÁK A BÉKÉÉRT

9.

Fájdalmasan a földhöz tartozom,
Erős kötés fog, ötven éve immár.
Tanulgatom a soros holtakon

A példás leckét. Mélység lábaimnál,
Fejem fölött a kéklő boltozat
Tengere zúg. Miféle nektárt ittál,

S miféle mérget, hogy csiszolt szavak
Mágusa légy, s hogy méricskéld tünékeny
Kincseidet, törekeny sorsodat?

Miként a gazda jéggel vert vetésen
Meggönnyezi a kipergett szemet —
Szívében fájdalom, felleg az égen,

Úgy siratom a meddő éveket.
Ó, mennyi mindent kezdtem s félbehagytam,
Mit bevégezni többé nem lehet!

Fürösszél meg teremő sugaradban,
Hogy új hittel építsem holtomig,
S bármily csekélyt is magaménak valljam

Szent palotád szép, zászlós tornyait!

Részlet

10.

Bent didergek, kívül vak áram éget,
Jeges szelekkel jó az alkonyat.
Alvó toronyból karmos denevérek

Szállnak alá: megannyi gondolat,
Megannyi árnyék vetődik szívemre,
Féltés felhőzi fáradt arcomat.

Anyám miatt, s miattatok, kik messze
Éltek, bárhol, aggódó asszonyok.
Kulcsoló öleléstek meg ki leste,

Ha vérepektől kell búcsúznatok?
S járjatok bár friss-hantú temetőben,
Ahová léptek, élet sarjad ott.

De a tűzvész nem kíméli a nőt sem,
S gyermekét, apját. Ordas indulat
Küldi a gyilkost ölni a felhőtlen

Is villámmal támadó ég alatt.
Zuhan betonváz, frissen fölrakott fal,
S a halottakról tudós férfiak

Statisztikát gyártnak hideg aggyal.

11.

Társulni vágyom, híd kell, nem kapocs,
Földrészeket íveljen át a karja,
Széles, erős, napfénytől záporos.

Ma még sandán nézünk a túlsó partra,
Amint tükörből, ők is vissza ránk.
Torz tükör, nem arcunkat mutatja,

De harci-jelvénytől feszes ruhánk.
Nem elég, ha csak „forró drótok” védik
Otthonainkat, el ne árassza láng!

Távlatot adj, Világ! Ne öt-tíz évnýt,
Bolygóknak üzen okos gyermeked.
Távlatot adj, s szép termésünk b erik.

Ma sivatag, holnap zöld kerteket
Mosdat a folyók ember-vágta medre,
S bőség fakad. Reményünk el ne vedd.

Lobbantsd szent lángra a teremt  kedvet,
Mi emberré tett minket hajdanán,
S sz lj majd reánk: dobjátok el a fegyvert!...

 gy  vd meg fiaidat, föld-anyánk!

12.

Házat-hazát s nem pusztá menedéket,
Vérben fogant világunk nem vadon!
Ne legyünk keselyűk sz j ban  tek,

Sem égbe száll  hidrogén-atom.
S bár elj , nem az elmúlás riasztgat
(Szivemet hozzá r gt l szoktatom),

Csupán a méltatlan halál. Vigaszt csak,
(Ha van vigasz) a teljes élet  d.
Anyám, te ily sorsot sz nt l fiadnak,

S lásd, szivében temetők f rge r g.
Homo sapiens, k t a messzeségek
Csillaga  z, neved ne érje v d,

Hogy fényes elméd lángját elfecs rled:
Akarj, s teremts egyetlen kultúrát!
M r kovácsolják erős-hit  népek

Holnapi rendünk kommunizmus t.
M r kovácsolják. S bárha, mint a holdat,
Falk ba ugatj k csahos kutyák,

Emelkedik a fal, s felépül holnap.